

Zarzuty i główne argumenty:

Decyzja o zawieszeniu należności celnych przywozowych (lub w określonych przypadkach zastosowanie zerowej stawki celnej) na niektóre rodzaje broni i wyposażenia wojskowego została podjęta w ramach Wspólnoty na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 150/2003 r. ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2003 r. (*)

Zdaniem Komisji jednostronne zwolnienie wprowadzone przez Włochy w okresie poprzedzającym stosowanie wspomnianego rozporządzenia stanowi bezprawne odstępstwo od art. 26 WE i wspólnotowych przepisów celnych, które w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego zmniejszenia stanowiących środki własne Wspólnoty wpływów z należności celnych.

(*) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1

(?) Dz.U. L 155 z 7.6.1989, str. 1

(?) Dz.U. L 130 z 31.5.2000, str. 1

(*) Dz.U. L 25 z 30.1.2003, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-388/05)

(2006/C 22/09)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 24 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Aresu i D. Recchia, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że

- a) przed dniem 28 grudnia 1998 r., datą wyznaczenia specjalnego obszaru ochrony „Valloni di steppe pedegarganiche”, nie podejmując odpowiednich działań w celu uniknięcia zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków siedlisk lub zakłóceń wpływających na ptactwo, które miały istotne skutki w odniesieniu do planu nazwanego „patto d’area” i przewidzianych w nim przedsięwzięć, które mogły oddziaływać na siedliska i gatunki w obrębie IBA nr 94 (z listy IBA 89) „Promontorio del Gargano” i faktycznie pogorszyły warunki siedlisk oraz

spowodowały zakłócenia wpływające na ptactwo w obrębie ww. IBA, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 79/409/EWG (1) z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa;

- b) po dniu 28 grudnia 1998 r., dacie wyznaczenia specjalnego obszaru ochrony „Valloni e steppe pedegarganiche”, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 6 ust. 2-4 i art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG (2) z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Nie podejmując odpowiednich działań w celu uniknięcia zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków siedlisk lub zakłóceń wpływających na ptactwo, które miały istotne skutki w odniesieniu do planu nazwanego „patto d’area” i przewidzianych w nim przedsięwzięć na obszarze wyznaczonym później jako specjalny obszar ochrony „Valloni e steppe pedegarganiche”, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa oraz następnie po 28 grudnia 1998 r. zobowiązaniom wynikającym z art. 6 ust. 2-4 i art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

(1) Dz.U. L 103 z 25.04.1979 str. 1

(2) Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-394/05)

(2006/C 22/10)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 9 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchię i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wydając decreto legislativo nr 209 z 24 czerwca 2003 r. w celu transpozycji dyrektywy 2000/53 do prawa krajowego w sposób niezgodny z tą dyrektywą Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 pkt 2 i 5, art. 3 ust. 5, art. 4 ust. 2 lit. a) w związku z załącznikiem II, art. 5 ust. 1-4, art. 6 ust. 3 lit. a) i ust. 4, art. 7 ust. 1 i 2, art. 8 ust. 3 i 4, art. 10 ust. 3 oraz art. 12 ust. 2 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji ⁽¹⁾.
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja Wspólnot Europejskich wniosła w dniu 7 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę mającą na celu stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich niezbędnych działań w celu:

- zdefiniowania pojazdów wycofanych z eksploatacji jako odpadów zgodnie z dyrektywą;
- włączenia w transponującym dyrektywę decreto legislativo pojazdów trójkołowych do pojazdów wycofanych z eksploatacji;
- jasnego określenia, że wszystkie niebezpieczne części i materiały wymienione w załączniku II należy usunąć przed dalszym przetwarzaniem;
- zbierania w odpowiednich punktach, w miarę możliwości technicznych, zużytych części z napraw pojazdów;
- zapewnienia w odniesieniu do wystawienia świadectw złomowania, że będą one wystawiane przez uprawnione zakłady przetwarzania zgodnie z art. 6 dyrektywy. Wystawienie tych świadectw nie zostało ponadto przyjęte jako warunek wyrejestrowania [pojazdu] z publicznego rejestru pojazdów, czego wymaga dyrektywa;
- zapewnienia, że producenci pokryją wszystkie lub znaczną część kosztów ustanowienia systemu bezpłatnego odbierania pojazdów;
- zabezpieczenia niebezpiecznych części pojazdów przed ich przetwarzaniem;
- uprzywilejowania recyklingu wobec innych form przetwarzania danych pojazdów;
- wykluczenia transponowania niektórych przepisów określonych w dyrektywie w drodze porozumień na podstawie art. 10 tej dyrektywy;

- stworzenia systemu kontroli i oceny, czy zostały osiągnięte cele wymienione w dyrektywie, w ten sposób, aby mogły one zostać osiągnięte przed 1 stycznia 2006 r.;
- podawania przez producentów pojazdów i części informacje odpowiadających temu, co jest niezbędne dla zakładów przetwarzania;
- ustanowienia obowiązku okresowych kontroli osiągniętych wyników i poinformowania o tych wynikach właściwych władz i Komisji oraz zobowiązania właściwych władz do podjęcia działań w celu oceny postępów osiągniętych w ramach porozumień

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 pkt 2 i 5, art. 3 ust. 5, art. 4 ust. 2 lit. a) w związku z załącznikiem II, art. 5 ust. 1-4, art. 6 ust. 3 lit. a) i ust. 4, art. 7 ust. 1 i 2, art. 8 ust. 3 i 4, art. 10 ust. 3 oraz art. 12 ust. 2 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Komisja wnosi również o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 21.10.2000, str. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami Sozialgericht Berlin z dnia 27 września 2005 r. w sprawach Doris Habelt (C-396/05) i Martha Möser (C-419/05) przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawy C-396/05 i C-419/05)

(2006/C 22/11)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 14 wzgl. 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami Sozialgericht Berlin z dnia 27 września 2005 r. w sprawach Doris Habelt (C-396/05) i Martha Möser (C-419/05) przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund.

Sozialgericht Berlin zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: